

На відкритті пам'ятника Марусі Богуславці

Микола Руденко

Були у бронзі королі й поети,
І, вибачте, улюблені хорти.
Та серед людства цілої планети
Де й хто увічнив подвиг доброти?

Не Жанна д'Арк, що кличе до походу,
Із орачів гуртуючи полки,
А та, що кидає вінки у воду —
Й нічого більше...
Росяні вінки.

Їй, видно, тільки це від Бога дано,
Та лиш у хвилях з'являться вони —
Невільники розпилюють кайдани
І в березі відрубують човни.

І піде по Україні добра слава,
Покотиться у далечінь віків:
Пашу приспавши, дівка з Богуслава
З неволі визволяє козаків.

Хтось, мо' й прихопить із вінка суцвіття,
Аби згадати смак босфорських рос.
Вона ж ітиме понад три століття,
Щоб з п'єдесталу глянути у Рось.

Хай славить бронза подвиги минулі —
Те, як уміли предки нищить зло;
Те, що давним-давно було в Стамбулі —
Але в лісах мордовських не було.